

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 24/5 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det lovforslag, vi har liggende her, hvorefter udlændinge, der modtager offentlig hjælp i væsentligt omfang, som hovedregel skal udsendes af landet, synes jeg i sin udformning ligger meget langt fra de krav, der normalt stilles til udformning af lovforslag og bemærkninger. Man kan godt få det indtryk, at end ikke forslagsstillerne forventer, at lovforslaget vil blive vedtaget, og at formålet med dette lovforslag i virkeligheden er at få endnu en debat om udlændingelovgivningen.

Den slags debatter har vi haft nogle stykker af, senest for ganske få dage siden i forbindelse med Fremskridtspartiets beslutningsforslag om, at regeringen skulle trække nogle aktstykker vedrørende flygtningeudgifter tilbage.

Nu ligger det sådan, at Fremskridtspartiet udmærket kender de øvrige partiers holdning på flygtningeområdet, og på samme måde er vi bekendt med Fremskridtspartiets indstilling. Jeg ser ingen grund til at repetere disse synspunkter nu i en debat, der kun vil blive en gentagelse. Jeg skal kun sige, at regeringen må afvise dette forslag.

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne gøre den korte bemærkning om lovforslaget og dets bemærkninger, at vi finder det modbydeligt.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal på SF's vegne afvise lovforslaget og meddele, at vi ikke ønsker at diskutere politik i forhold til udlændinge på baggrund af de bemærkninger, der står i dette forslag.

Fischer (KF):

Jeg skal på vegne af den konservative og den radikale gruppe meddele, at vi afviser lovforslaget.

Bjørn Elmquist (V):

Det skal jeg også gøre på Venstres vegne.

Aage Brusgaard (FP):

Det kan være, at vi er kommet så langt hen på dagen, at de andre ordførere skal hen i Grøften at spise.

For 60-70 år siden drog mange danskere til de nye muligheds land, Amerika. Disse emigranter var flygtninge, de flygtede fra arbejdsløshed og fattigdom. De rejste under kummerlige forhold, de stillede ingen krav, heller ikke da de nåede det forjættede land. Næsten ingen kunne det nye lands sprog, nogle af dem kunne knap nok læse og skrive. Men de havde vilje til at lære noget og gøre en indsats. Det gjorde de, og langt de fleste blev derfor uden offentlige midler integreret i det amerikanske samfund. Det nye land havde brug for nybyggere, og mange, bl.a. danskere, havde brug for et nyt land.

Er det så sådan i dag med de indvandrere, vi har og får i Danmark? Nej, det kan vi vel næppe sige. Vi får selvfølgelig indvandrere fra Norden og fra andre lande, hvis kultur og folkeslag ligner Danmarks meget. Der kan være mange årsager til, at de kommer, og de skal være velkomne.

Fremskridtspartiet sætter spørgsmålstegn ved, når de, der kommer, ikke vil være med til at yde en indsats, være med til selv at skabe det udkomme, de skal leve af, om de så ønsker Danmark som deres reelle fædreland.

Danmark har været så eftergivende over for udlændinge, at det nu går ud over rigtig mange danskere, både pensionister og familieforsørgere, som bl.a. på grund af det høje skattetryk nu flygter til udlandet, og vi kan vel sige, at flugten fra Danmark i dag er næsten lige så stor som flugten til Danmark.

Danmark står så i den katastrofesituation, at mens vi modtager en mængde, der har fundet ud af vores sociale lovgivning, jager vi dem i den anden ende ud, dem, der skaber værdierne i vores land. Det er Fremskridtspartiet imod. Enhver, der har bare den mindste smule fornuft i hjernen, burde kunne se, at det ikke kan blive ved. Hvis vi ikke råber vagt i gevær nu, kan det gå hen og blive for sent. Om 10-20 år er det disse, i dag minoritetsgrupper, der har stor indflydelse; på mange områder vil de have flertal.

Hvis vi går til udlandet, kan vi se, hvilke problemer der skabes, når så mange fremmede folkefærd mødes.

[Aage Brusgaard]

Fremskridtspartiet er altså ikke imod udlændinge; det har ikke noget med racehad eller diskrimination at gøre. Hvis der kommer udlændinge hertil med det formål – og kan bevise det – at brødføde sig selv og være med til at skabe en vækst i det danske samfund, skal de være velkomne. Men samtidig skal de også vide, at hvis de kun kommer for at få del i de penge, Danmark låner i udlandet hvert eneste år, skal det kun være dem, der vitterlig er flygtninge, dem, som er truet på liv og lemmer i deres hjemland, for dem har vi råd til, og vi har mulighed for at tage vores andel af verdensknoten. Det skal så ske gennem godkendte organisationer og FN-kvoter og flygtningelejre.

Det er blevet udråbt, at Fremskridtspartiet er imod udlændinge og flygtninge, og at næsten alle andre partier er for, og det er så, fordi de er så meget bedre mennesker end Fremskridtsfolk. Sagen er jo den, at til alle andre partier og personer, der siger, at vi skal have så mange flygtninge og fremmedarbejdere som muligt, kan vi svare: Ja, lad os så tage dem, men lad så hver enkelt dansker selv tage imod en indvandrer. Den familie, der mener, at vi skal have luksusflygtninge fra f.eks. Iran, lad så den familie tage denne iraner, lad ham blive privat indkvarteret på et værelse hos den familie, lad den familie betale kost, logi, tøj, uddannelse osv. Så vil også Fremskridtspartiet tage hatten af og sige, at nu har den familie da bevist, at den vitterlig er så god, som den gerne vil give det udseende af.

Men det vil disse partier og disse personer absolut ikke, de vil ikke selv undvære en disse. De 13 mia. kr., det koster at have udlændinge her i Danmark, låner vi hver eneste krone af. I lader så bare jeres børn og børnebørn betale for det. I vil ikke selv yde.

Derfor siger Fremskridtspartiet sandheden nu, før det er for sent, før vi lægger alle de økonomiske problemer over på de næste generationer, men så sandelig også de menneskelige og racediskriminerende problemer og situationer, som meget let kan opstå.

Derfor vores forslag til lov om offentlige besparelser på udlændinge.

Glønborg (KRF):

I anledning af hr. Aage Brusgaards insinuation med hensyn til ordførerne skal jeg meddele, at jeg ingen steder skal hen, men jeg øn-

sker ikke at diskutere et forslag, som ligger på det niveau, som Fremskridtspartiet har lagt her, så jeg skal kun klart tage afstand fra det.

Mogens Elvensø (FP):

Det foreliggende lovforslag vil være et meget vigtigt bidrag til at standse den illegale indvandring, der sker til Danmark. Den udnyttelse af flygtningebestemmelserne, der finder sted, kan nedbringes væsentligt ved nærværende forslag. Det er også et nyttigt bidrag til at løse nogle af vore finansielle problemer, især da der her tilsigtes besparelser, men det handler også om politiske, kulturelle og religiøse problemer.

Ved Folketingets åbning den 9. juni 1988 udtalte hr. Svend Auken, Folketingets forhandler 1987-88, 2. samling, sp. 90:

»Jeg har svært ved at se, hvordan andre Fremskridtspartilederes mere indpakkede fremmedhad skulle være mere forsonende end hr. Glistrups åbenlyse racisme.«

Jeg er altså ikke valgt på racisme, jeg er valgt på at bekæmpe ideologier. Denne udtalelse viser, at hr. Svend Auken, der ellers er en belæst mand, ikke kender forskel på ideologisk bekæmpelse og på racistiske fordomme.

Derfor vil jeg nævne nogle af de problemer, vi er stødt på i det danske samfund. De politiske problemer er naturligvis andre landes borgers ret til at stemme ved kommunalvalgene, hvilket kan skabe problemer i mange af vore kommuner. Den kulturelle påvirkning, der kan ændre vore livsvaner, fremkommer særligt i de skoler, hvor danske børn kommer i mindretal, f.eks. i Århus og i København.

I England har der i flere skoler i Yorkshireområdet været skoleboykot, således at forældre ikke har indmeldt deres børn på den skole, som deres børn tilhører, og der har så været understøttelse på den lokale pub. Engelske børn i de pågældende skoler har bedt forældrene om at få f.eks. en anden påklædning, bl.a. er pigerne kommet hjem og har bedt deres forældre, om de må gå med snabelsko. Ligeledes er jule- og påsketraditioner ikke blevet overholdt i de kommunale engelske skoler.

I Danmark har Odense Skolevæsen haft madplaner, der ikke måtte indeholde svinekød. Religionsområdet er et helt kapitel for sig. De danske kristenmenigheder er stærkt påvirkede af marxisme. Marxismen siger, at religion og gudetro er menneskeskabt, men Bibelen fortæl-

[Mogens Elvensø]

ler, at Gud skabte menneskene; al anden gudsdyrkelse er hedenskab. Netop de kristnes bevægelser burde derfor hjælpe til med at standse hedenskabens udbredelse i Danmark, men slaphed hos deres ledere og i deres bevægelser bringer Danmark ud i et uføre, der vil ende i libanesiske tilstande.

Kun få, f.eks. Søren Krarup og Jesper Langballe, tør i dag fortælle danskerne, hvad det hele drejer sig om.

Denne slaphed har desuden også ført til, at Danmark har tilladt PLO-kontorer m.v. Terrorisme og kriminalitet følger så i kølvandet, og det kan medføre, at Danmark for at beskytte sig selv må ende som en politistat, og det er vi i Fremskridtspartiet meget stærkt imod. Det foreliggende lovforslag løser derfor kun nogle problemer, men slet ikke alle, og det kunne vi godt have ønsket os.

Glistrup (FP):

For den, som efterhånden har halvhøj anciennitet i denne sal, vækker det, der blev sagt fra de syv andre partiers repræsentanter ved denne førstebehandling, unægtelig nostalgiske dejavu-forestillinger, for det er præcis det samme, som vi i årene 1974–1981 inklusive hørte, når vi fremsatte vore forslag om, at skattetrykket skulle sænkes og ikke måtte stige, og at der måtte spares på den offentlige sektor. Præcis den samme forestilling som den, vi nu har oplevet, var det, der foregik gang efter gang i disse 8 år.

Sammenholder man det med de to store planer, der er kommet i den sidste tid, må man nok sige: Ak, hvor forandret! Nu kommer de som Per Flovmænd – hvad enten det er statsministeren, eller det er den politisk-økonomiske koordinator for det største parti, eller hvem der er tale om – og snakker faktisk Fremskridtspartiet efter munden, hvad vi sagde gennem alle disse år, og hvordan vi advarede imod og havde forståelsen for, at den offentlige sektor er vokset for stor.

Jeg kan ganske roligt være spåmand, når jeg siger, at inden dette århundrede er gået til ende, vil de tanker, der er indeholdt i det lovforslag, der her er til første behandling, være fælles gods for så at sige alle de syv partier, der har opført sig så uparlamentarisk, som de har i dag. Det er ganske oplagt, at i verden uden for denne slotsbygning tykke mure foregår udviklingen på en sådan måde og med en sådan fart, at

man nærmest vil grine. På samme måde som vi andre nu griner over, at man ville kalde »Fanny Hill« eller J. P. Jacobsen for pornografi, vil man grine ad, at man kunne tage så meget anstød af det forslag, som vi har fremsat her. Så meget for at takke de syv partiers ordførere.

En endnu mere varm tak skal rettes til justitsministeren. Alt er jo relativt her i verden. Når man sammenligner justitsministerens indlæg med de andre indlæg fra partierne, ragede det i saglig henseende højt, højt op over, hvad de andre præsterede.

Justitsministeren havde dog fået taget sig sammen til at have to argumenter. For det første havde hans præmiejurister fået fastslået, at denne lovtekst er udformet anderledes, end man som jurist i Justitsministeriet plejer at skrive love, og at det derfor må betyde, at Fremskridtspartiet ikke ønsker at få det vedtaget. Nej, det betyder simpelt hen, at et af Fremskridtsideologiens højdepunkter er at sige: Love skal være forståelige, alment tilgængelige, overskuelige, og derfor er det fuldstændig bevidst, at man ser lovforslag fra Fremskridtspartiet i en helt, helt anden sproglig klædedragt, hvad angår den lovtekst, det til syvende og sidst drejer sig om, end det, der i øjeblikket overfylder Lovtidende, og hvor ikke engang eksperter kan finde ud af, hvordan investeringsfondsloven skal fortolkes sammenholdt med den sociale bistandslov, sammenholdt med Storebæltsloven, eller hvad det er, man skal til at få til at fungere i en helhed. Vi ønsker klarere, kortere og mere koncise tale i Lovtidende, end Jyske Lov nåede op til. Det måtte vi kunne forlange efter 700 års – godt og vel – forløb at vi kan gøre bedre.

Det andet argument, som justitsministeren kom med, var, at han var så venlig at sige: Man kender i de andre partier udmærket Fremskridtspartiets holdning til disse problemer; hvorfor gentager Fremskridtspartiet det så? Ja, det er det nu engang et oppositionspartis lod at gøre. Man kendte udmærket Hørups og Chresten Bergs synspunkter på Estrup gennem 1870'erne og 1880'erne. Hvorfor tillod Hørup og Chresten Berg og de andre sig at besætte Folketingets talerstol og tale på samme måde år efter år? Fordi de vidste, at når regndråberne falder, udhules selv det stærkeste murværk; og der kom et 1901. Der kommer også et år 2001, hvor et lovforslag som dette bliver gennemført,

[Glistrup]

fordi vi andre gør pionerindsatsen her gang efter gang.

Men når man så siger, at det kan man virkelig ikke holde til at skulle spille tid på – for det var faktisk det, både justitsministeren og de andre partiers ordførere sagde – ved vi alle sammen, at hvis dette forslag blev forelagt befolkningen, så befolkningen uden socialministerens propagandaindoktrineringsforslag el.lign., men på fuldstændig redelig vis kunne tage stilling til det, ville mindst 30 pct. af befolkningen sige ja til det. Der er ingen, der kan afdisputere mig, at det er særdeles sandsynligt, at der ville være 60 eller 70 pct. af befolkningen, der ville sige ja til dette.

Den måde, man opfører sig på her og nu, er ikke bare en hån over for Fremskridtspartiet – vi er blevet garvede og har garvet hud efter den måde, vi er blevet vaccineret på gennem 16 år i dette Ting – men en hån mod selve fundamentet for, at der kan fungere i dette Ting, nemlig at vi har det danske folk bag os. Enhver ved, at om man nok så meget mener det, man sagde under sine indlæg her, er der i det danske folk meget, meget stærke og stadig stigende strømme – og gudskelov for det, for det danske folks sundhed viser sig i disse strømme – for, at der skal gennemføres foranstaltninger af den art, som dette lovforslag drejer sig om.

Efter at man selvfølgelig med rette har kunnet tale om disse fuldstændig hysteriske, romantiske drømme fra 1960'ernes galskab, som man nu har gjort det i timevis her i dag – om hr. Frank Jensens adgangsforslag, om fru Lone Møllers og fru Pernille Forchhammers forslag om ungdomskontrakter, og hvad der nu ellers har været, som ligger fuldstændig hinsides 1990'ernes realiteter – skal vi andre, der er uenige i det, selvfølgelig også diskutere sagligt og argumentere, som vi har gjort det hele denne eftermiddag igennem. Men når der så kommer noget, der i den grad vitalt går på den danske befolknings fremtidsmuligheder for overhovedet at overleve i dette land, der truer med at få muhamedansk flertal, inden i hvert fald jeg håber at komme på kirkegården, er det faktisk aldeles uanstændigt, at man opfører sig i strid med det, der faktisk er fundamentet i et parlaments, i et folkestyres, et demokratis, virke. Ikke engang hr. Gorbatsjov, der sidder og kommanderer på fjernsynsskærmen i baggrunden over talerne, har været nær så udemokratisk

som den faktisk meget sørgelige opførsel, vi har været vidne til fra de forenede og sammenspiste partier, som har talt her.

Vi ved, at lige så snart vi beder om at få nogle konkrete tal, nægter man i administrationen at svare, hvad enten det er antallet af fremmede lande, eller det er, hvor mange penge det drejer sig om, eller det er om familiesammenføringer, som jeg forleden dag havde spørgsmål om til skriftlig besvarelse i Justitsministeriet. Svarene er altid, at det ved man ikke. Det vil man ikke sige, for det tør man ikke sige. Man ved, at hvis sandheden kommer frem, vil den undergrave den indoktrinering af befolkningen, som Finn Slumstrup driver for alle de mange millioner skatteyderpenge, der gives, for at han skal undergrave befolkningens reelle viden om, hvad dette drejer sig om. Så vil man komme til at save den gren over, man selv sidder på.

Men den danske ungdom reagerer over for denne politik ved, at vi så sent som her forleden fik at vide, at 1989 viser en udvandring af danske hjerner, dansk fremtid, dygtige danske mennesker, på 36 pct. mere end det forfærdelig store tal i 1988. Sådan vil det fortsætte, jo mere man lukker øjnene fra justitsministerens og fra de politiske partiers side for det, der er realiteterne, og bare reducerer Danmark til den muhamedanske fattiggård, som man i øjeblikket arbejder ud fra. Det er faktisk det, der er realiteten, det er det, der sker. Så længe man ikke tør tage en åben debat om det, får udviklingen lov til at løbe i retning af, at det, der engang med dronningeordene var »vores lille paradis«, i allerhøjeste grad bliver reduceret til et Libanon.

Jeg er så gammel, at jeg husker, da vi sang morgensang i skolen: »I østen stiger solen op . . . den kommer fra den favre kyst, hvor paradiset lå«. Det var Libanon, men så åbnede Libanon i de samme år for muhamedanerne, og så fik Libanon et 1975, og denne debat tyder i retning af, at Danmark får en tilsvarende udvikling. Det er skammeligt, det, vi har oplevet!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Rets-

[Tredje næstformand]

udvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Kirsten Jacobsen (FP), Pia Kjærsgaard (FP), Knud Lind (FP) og Ernst B. Schmidt (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod at bære maske i forbindelse med demonstrationer m.v.

(Beslutningsforslag nr. B 88).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod at bære maske i forbindelse med demonstrationer m.v.

(Beslutningsforslag nr. B 88).

Idet jeg henviser til forslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette, anbefaler jeg det til Tingets velvillige behandling.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 1. juni 1989, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.28
